

Wolfgang Amadeus Mozart (1751–1791)

Serenade nr. 10 i B-dur, K361 *Gran Partita* (1783–84)

1. Largo – Molto allegro
2. Menuetto – Trio I – Menuetto – Trio II – Menuetto
3. Adagio
4. Menuetto. Allegretto – Trio I – Menuetto – Trio II – Menuetto
5. Romance: Adagio – Allegretto – Adagio
6. Tema con variazioni: Andante – Adagio – Allegro
7. Finale: Molto allegro

Medvirkende

João Miguel Silva, obo

Min Hua Chiu, obo

Björn Nyman, klarinett

Fredrik Fors, klarinett

Hans Christian Bræin, bassetthorn

Christine Bårreng Hansen, bassetthorn

Per Hannisdal, fagott

Kari Foss, fagott

Julius Pranevicius, horn

Marie Solum Gran, horn

Fritz Pahlmann, horn

Lena Wik, horn

Kenneth Ryland, kontrabass

I 1782 grunnla den østerrikske keiseren Josef II 'Den Keiserlige Harmoni- og Taffelmusikk', og med det ga han sin kongelige godkjenning til det som skulle bli høyeste mote i sentraleuropeisk hoffliv. Hans ensemble var en blåseoktett som besto av et par oboer, klarinetter, horn og fagotter og et bassinstrument i tillegg. Som ensembles navn antyder, var dette ment som lett musikk til utendørs bruk, som underholdning. Snart hadde adelen etablert sine egne ensembler med forskjellig slags besetning.

I Wien ble det et stadig sterkere ønske om musikk for denne typen ensembler, såkalt 'Harmonimusik', og det ble skrevet en rekke stykker fra komponister som Mozart, Haydn, Beethoven og andre mindre kjente. Mozarts Serenade i B-dur, K361, står i en særklasse av flere grunner. Først og fremst fordi den er større enn de fleste, med syv satser som varer tre kvarters spilletid. Det samme gjelder besetningen, som består av 12 blåsere og en kontrabass. To horn ble doblet til fire, klarinettene forsterket med to bassetthorn (en dyp versjon av klarinetten) og dessuten en kontrabass som ligger en oktav under fagottene. Disse veksler mellom solo i de ulike instrumentene og tutti. Solistens rolle tilfaller ofte klarinetten, men Mozart raffinerer verket gjennom forskjellige instrumentkombinasjoner som gir et mangfold av klanglige virkninger.

Sammenliknet med klaverkonsertene eller symfoniene, blir serenadene ofte vurdert som litt mindre betydningsfulle innen Mozarts instrumentalmusikk. Stort sett er de skrevet for en eller annen festlig anledning, og lystigheten i musikken skjuler ofte Mozarts glitrende håndverk – aldeles ufortjent, siden musikken på strålende vis demonstrerer kunsten å skape stor musikk med enkelt uttrykk. Som en av hans viktigste serenader, har K361 likevel nådd et større publikum under tittelen *Gran Partita*, et navn den fikk etter Mozarts død.

Den offentlige urforeføringen fant sted i Wiens Burgtheater den 23. mars 1784 i regi av klarinettisten Anton Stadler, den heldige mottakeren av Mozarts klarinettkonsert og klarinettkvintett. «Blåsestykket var et strålende verk! Ved hvert instrument satt en mester. Åh, hvilken virkning, herlig og storslått!» skrev Johann Friedrich Schink, Wiens ledende musikkritiker.

Verket vakte stor begeistring også blant publikum og har blitt stående som ett av Mozarts mesterverk.